

[Jørgen Jørgensen (Lejre).]

oprustet Tyskland vil være for den afspænding, der dog er hovedformålet med al vor politik?

Jeg mener derfor, det er velbegrundet, når vi tilråder, at man udsætter denne beslutning. Det er vel ikke engang sandsynligt, at alle de deltagende Atlantpagtlande giver tilslutning med det samme. Efter de meddelelser, der foreligger i pressen, må man vel regne med, at Frankrig ikke giver endelig besked før om 2—3 måneder, og at Holland og Belgien — også efter bladmeddelelser — heller ikke med det samme kan give svar. Men den danske udenrigsminister vil altså uden hensyn til, om andre lande tager forbehold, alligevel sige ja til, at Danmark er parat til nu at godkende tysk oprustning.

Når vi nu hører det ærede medlem hr. Jørgen Gram tage så mange forbehold, vil det overraske mig, hvis det ærede medlem, med alle de betænkeligheder, der kom til udtryk i hans tale, vil føle sig tilfredsstillet ved det forslag til dagsorden, som nu foreligger. Den dag, da folketinget har sagt ja til tysk oprustning, har vi forskertset mulighederne for at få indflydelse på, hvad der yderligere skal ske, og alle de forbehold, som det ærede medlem har taget, får ingen vægt, for der er ingen muligheder for at kræve disse ting taget i betragtning, som det ærede medlem fremfører.

Jeg mener, det er særdeles velbegrundet, at vi tilråder den højtærede udenrigsminister og tilråder tinget, at man tager sig tid til at overveje problemerne. Det er blevet sagt, at der har været tid nok; i to—tre år har man drøftet Europahæren, hvori også indgår tyske tropper, og det er ikke noget nyt eller overraskende, der foreligger. Jo, der er adskilligt her, som er nyt, og navnlig adskilligt i det, der foreligger, som er uklart, og jeg tror, at ministeren ville være bedre tjent med at komme til møde i Paris, uden at man i forvejen havde taget endelig stilling til tysk oprustning. En beslutning af den rækkevidde, som der her er tale om, bør ikke tages, uden at man kender tilstrækkeligt de kontrolmuligheder, der foreligger, og hvad der ivoirigt knytter sig til tysk genoprustning på nuværende tidspunkt. Derfor er jeg fremdeles af den opfattelse, at man bør udsætte afgørelsen og ikke nu forpligte

sig frem i tiden til noget, som vi ikke ved hvad er.

Når det ærede medlem hr. Frode Jakobsen siger, at han går ud fra, at der er ingen her i det høje ting, der tager sin beslutning i dette spørgsmål uden frygt og skælven i sit sind, er det sikkert rigtigt; men så synes jeg, at det ærede medlem skulle drage konsekvensen heraf og sige, at så er det bedre at afvente den videre udvikling, blive helt klar over konsekvenserne af det skridt, vi tager, og ikke træffe en beslutning, som ingen i dag kan overse konsekvenserne af.

Den dagsorden, som er foreslået af de tre partier og tiltrådt af regeringen, kan jeg naturligvis ikke give tilslutning til. Den sidste del af denne dagsorden, der tager sigte på det danske mindretal i Sydslesvig, er svagt formuleret, svagere, end jeg gav udtryk for i min tale her i dag at jeg anså for ønskeligt; men om det spørgsmål går jeg ud fra at alle her i tinget er enige, og jeg går ligeledes ud fra, at den højtærede udenrigsminister gør de synspunkter, som er kommet frem fra alle partier her i dag, stærkere gældende, end det forekommer mig det kommer til udtryk i den dagsorden, som er foreslået af de tre partier.

Jeg må fastholde, hvad jeg sagde, første gang jeg havde ordet. Spørgsmålet, som forelægges til afgørelse her i dag, er så uafklaret, at vi i mit parti ikke kan anse det for forsvarligt, at det afgøres nu. Jeg vil derfor anbefale, at man stemmer for den dagsorden, som jeg har foreslået, og stemmer imod den dagsorden, som er foreslået af de tre partier.

(Kort bemærkning).

Ole Bjørn Kraft: Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) har ganske uret, når han siger, at situationen nu er ganske forskellig fra den situation, der forelå, da det radikale parti betegnede tanken om en folkeafstemning som kompromitterende for folkeafstemningstanken. Dengang forelå der en principbeslutning, som var taget under forbehold af rigsdagens godkendelse, rigsdagen var altså stillet overfor at skulle tage stilling til det, og i denne situation foretogde kommunisterne et forslag om folkeafstemning, som det radikale parti vendte sig imod. Situationen nu er i virkeligheden den